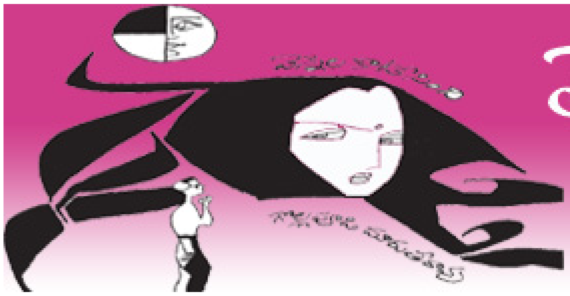

వెన్నెల కాటేసింది

గొల్లపూడి మారుతీరావు

నాగరికత నర్తించని ఆ రోజుల్లో.. అందమైన విజయనగరం వీధుల్లో..

నలభైఏళ్ళ క్రిందట..

జాబిలి పంచింది వెన్నెల వెలుగా...వెండి మంటా..?

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ తరువాయి)

9

వసారాలోకి వచ్చేసరికి నన్ను చూసి లేచి నిలబడిన అమ్మాయిని కూర్చోమని సంజ్ఞ చేశాను. కాని ఆమె సిగ్గుపడి నిలబడే ఉండిపోయింది.

"ఫరవాలేదు. కూచోండి."

"సుబ్బులు కోసం వచ్చానండి. స్నానం చేస్తోంది."

"అవును, అర్థమయింది. మీ పరిచయం లేకపోయినా మీ పేరు తెలుసు" అన్నాను స్థంభానికి చేరబడి వీధివేపు చూస్తూ.

ఆమె తలెత్తితే "మీ పేరు శారద కదూ?" అన్నాను.

"మీ గురించి నాకు తెలుసు" అంది శారద తొణక్కుండా.

ఈసారి ఆశ్చర్యపడ్డం నావంతయింది. "దుర్గ చెప్పి ఉంటుంది" అన్నాను.

తల అడ్డంగా తిప్పింది.

"మరి?"

"సుబ్బులు! ఆడవాళ్ళు నలుగురు కలిసినప్పుడు మగవాళ్ళ గురించి మాట్లాడుకోకుండా ఉంటారా!" నవ్వింది.

మాటలో తొణుకూ బెణుకూ లేదు. సిగ్గూ బిడియం లేదు. అయితే ఎక్కడా చిలిపితనం, వెకిలితనం లేకుండా పెద్దమనిషిలాగా మాట్లాడడం అలవాటయింది శారదకి. ***బీదతనం ఇచ్చే అందమయిన హుందాతనమేమో అది!***

"ఏం మాట్లాడుకున్నారు నా గురించి?"

చెప్పనన్నట్టు తలూపింది.

"మీరు మాట్లాడుకోగా లేనిది, చెపితే తప్పా?"

"మాట్లాడుకున్నదంతా చెపితే ప్రమాదాలు జరగవచ్చు -"

"అంటే అంత చెడ్డగా మాట్లాడుకుంటారన్నమాట!"

"అంత మంచివి మాట్లాడుకుంటామని ఎందుకనుకోకూడదు? *ప్రమాదాలన్నీ చెడ్డవే కానక్కరలేదు, తప్పించుకోలేనివీ, మంచివీ చాలా ప్రమాదాలుండవచ్చుగా?"*

మాటల్లో చెప్పలేనిది సూచించగల చక్కటి కళ్ళున్నాయి శారదకి. ఎన్నో సంవత్సరాలుగా పరిచయమున్న స్నేహితురాలిలాగా మాట్లాడింది. అలా మాట్లాడడానికి నిర్మలమయిన అంతఃకరణ ఉండాలి. సూటిగా ఆలోచించే మనసూ ఉండాలి.

నవ్వి "థాంక్యూ!" అన్నాను.

"ఎందుకూ?"

"నేనడిగిన ప్రశ్నకి సూటిగా కాకపోయినా సూచనగా సమాధానం చెప్పినందుకు" అన్నాను.

ఒకసారి ఒకరి ముఖం ఒకరు చూసుకుని ఫక్కున నవ్వేశాం.

బొగడపువ్వులు రెండు దండలు చేసి తీసుకువచ్చింది సుబ్బులు. మా ఇద్దరి నవ్వుల్నీ పసిగట్టి తెల్లబోయింది. ఒకసారి నా ముఖం చూసి -

"మీ కిదివరకే తెలుసా మా శారద" అంది.

చిరునవ్వు నవ్వుతూ "తెలుసు" అన్నాను.

"ఎలా?"

"మీ మాటల్లో శారదకి నన్ను పరిచయం చేశావు నువ్వు. ఇప్పుడు శారద నీ మాటల్ని పరిచయం చేసింది."

సుబ్బులు సిగ్గుపడింది. "అవన్నీ చెప్పాలా? సిగ్గులేనిదానా!" అంటూ శారదని భుజం మీద కొట్టింది రహస్యంగా. అది నాకు అర్థమయే రహస్యం. నాకర్థం కాకుండా దాచాలనే ప్రయత్నం లేదు. *ఆడవాళ్ళ 'మోడెస్టీ' అందంగా ప్రదర్శించే సాధనం ఆ సిగ్గు.*

"నాకో చీర సెలెక్టు చేసి పెట్టమన్నాను సుబ్బుల్ని. బజారుకి వెళుతున్నాం.. వస్తానండీ" అంది శారద.

చేతులెత్తి నమస్కారం చేస్తూ "తన స్నేహితుల్తో మీలాగా సఖ్యతగా మాట్లాడడం నేర్పండి మీ స్నేహితురాలికి" అన్నాను. సుబ్బులు నా వేపు తిరిగి మూతి విరిచి, అంతలో వస్తున్న నవ్వు చేత్తో ఆపుకుంటూ ముందుకు నడిచింది. వీధి మలుపు తిరిగేవరకూ అలాగే చూస్తూ నిలబడ్డాను. ఈలోగా సుబ్బులు రెండుసార్లయినా వెనక్కు తిరిగి చూడడం గమనించాను. వీధి చివర సత్తిరాజులు వాళ్ళకి ఎదురుపడడం, వాళ్ళను చూసి ఆగి ఏదో మాట్లాడటం గమనించాను. మరో క్షణంలో సైకిలెక్కి చర్రున ఇంటివేపు వచ్చాడు. నన్ను చూసి మా ఇంటి ముందు సైకిలాపాడు.

"గుడ్‌మార్నింగ్ సార్! మీరిక్కడ ఉంటారని తెలుసు" అన్నాడు.

"ఎలా?"

"వాళ్ళనక్కడ చూశాగా!" అన్నాడు నవ్వుతూ

"చూడటమేమిటి? మాట్లాడారుగా?"

"అవునండి. మా మామయ్యకి అల్టిమేటమ్ ఇచ్చేశాను. ఆ విషయమే సుబ్బులతో చెప్పాను."

"మీ మావయ్యకెందుకూ అల్టిమేటమ్!"

"ఎందుకివ్వకూడదు? అతనెంత దుర్మార్గుడో చూడండి మరి. నేను సుబ్బుల్ని పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటున్నానని తెలిసి కూడా మరో సంబంధాన్ని వెదుక్కు తెచ్చాడు. మరో చిన్న రహస్యం..."

"ఏమిటది?"

"సుబ్బులికీ ఈ సంబంధమంటే ఇష్టం లేదు. ఆ విషయం మా మావయ్యకి చెప్పి సంబంధం తప్పించమంది. నేను చెప్పాను కదా! చిన్నప్పట్నుంచీ మేమిద్దరం ఒక్కచోటే పెరిగాం. దానికి నేనంటే మనసు. వస్తాను, సెకెండ్ షోకి టిక్కెట్లు బుక్ చెయ్యాలి" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

మాట్లాడింది కొద్ది సమయమే అయినా సత్తిరాజులు చాలా విషయాల్ని చెప్పిపోయాడు. సుబ్బులికి ఈ సంబంధం ఎందుకు ఇష్టం లేదు? ఎంతో ప్రయత్నంతో ఎదిరించి సంబంధాన్ని కొట్టిపారెయ్యడంలో అర్థం ఏమిటి? పిచ్చి ఊహలు ఆశనీ, ఆలోచనల్నీ రెచ్చగొట్టాయి. బాత్‌రూం దగ్గర చిరునవ్వులు, కళ్ళతో పలకరింపులు, అమ్మతో అడవి దగ్గరికి రావడం ఇవన్నీ వేరే అర్థాన్ని స్ఫురింపజేశాయి. ఇంతకన్నా స్పష్టంగా ఏ ఆడది మాత్రం తన అభిప్రాయాన్ని సూచింపగలదు? సందేహం లేదు. ఈ సారి ఈ అవకాశాన్ని వృథా చేసుకోకూడదనుకున్నాను. ఆ రోజంతా సంతోషంగా గడిచింది. ఏనుగు అంబారీ మీద ఉన్నట్టనిపించింది. నిన్న పోగొట్టుకున్నదేదో మళ్ళీ ఇవాళ లభించినట్టు సంతోషించాను. శారద, సుబ్బులు బజారునుంచి తిరిగి వచ్చేవరకూ ఎదురు చూస్తూ వసారాలోని వాలు కుర్చీలో అలాగే కూర్చున్నాను బయటకు వెళ్ళాలనే ధ్యాసను వదులుకుని.

ప్రేమ, పెళ్ళి అనే ఆలోచనలు నా జీవితంలో ప్రవేశించడం అదే కొత్త. ఒక స్త్రీని గురించి నాలో ఆలోచన ప్రారంభం కావడం అదే కొత్త. అందుకనే మనస్సు తలలెత్తే ఆలోచనలకి ఒక రూపం ఇవ్వలేక సతమతమవుతోంది. ప్రతి చిన్న ఆలోచనా మనస్సుని ఉద్రేకపరుస్తోంది. ప్రతి చిన్న ఉద్రేకం మనస్సులో ఏర్పడిన ఈ ఆలోచనని బలపరుస్తోంది. ఈ ఆలోచనకు 'ప్రేమ' అని పేరు పెట్టుకోదలచుకున్నాను. ఆ పేరుతో పిల్చాక సుబ్బులు కోసం మూడు గంటలు అలా ఎదురుచూస్తూ కూర్చోవడం ఏమంత కష్టమనిపించలేదు.

సుబ్బులూ, శారదా కలిసి రిక్షాలో వచ్చారు. సుబ్బులు అక్కడ దిగిపోయాక రిక్షా ముందుకు వెళ్ళిపోయింది శారదతో.

వసారాలోకి రాగానే అప్రయత్నంగా 'సుబ్బులూ' అని పిలిచాను.

నన్ను వింతగా చూసి "మీరా! ఇంకా భోజనానికి వెళ్ళలేదూ?" అంది.

"అంటే భోజనానికి వెళ్ళమనా నీ ఉద్దేశం?"

స్థంభం పట్టుకుని నవ్వింది. "అదేమిటి? అయితే భోజనం చెయ్యరూ? ఉపవాసం చేస్తారా?"

"నువ్వు చెయ్యమంటే" అన్నాను. అచ్చు ప్రేమపక్షిలాగా మాట్లాడానని గర్వపడుతూ.

"నాకెందుకు బాబూ ఆ పాపం. హాయిగా భోజనం చెయ్యండి. వెళ్ళండి" అని లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

ఇదా ప్రేమికుల మధ్య సంభాషణ. హోటల్ సర్వరూ, ఖాతాదారుడూ మాట్లాడుకున్నట్టు!

ఛీ! సుబ్బులికి 'ప్రేమ' తెలియదనుకున్నాను. నా మనస్సును కొంచెమయినా గ్రహించదేం? ఆశాభంగంతో అలాగే కుర్చీలోనే కలలు కంటూ కూర్చున్నాను. అలా ఎంతసేపు గడిచిందో! సుబ్బులు చీకట్లో వసారాలో లైటు వెయడానికి వచ్చి నన్ను చూసి విస్తుపోయింది.

"అయ్యో! రామా! ఇంకా వెళ్ళలేదూ?" అంది.

"నీ మీద కోపంగా ఉంది. అందుకని వెళ్ళను" అన్నాను మరింత చొరవచేసుకుని. *రహస్యం, ఆడవాళ్ళు ఏదీ ఇవ్వరు. మొగవాడే కావలసిందేదో తీసుకోవాలని కోరుకుంటారు. తీసుకుంటే చూస్తూ ఊరుకుంటారు. సంతోషిస్తారు. సహకరిస్తారు.* మంచిగా చెప్పే మాటలు ఇవి ఆ చొరవకి సుబ్బులికి నవ్వొచ్చినట్లుంది.

"ఉండండి, మామ్మ రొట్టెలు చేస్తోంది. రెండు తెచ్చి పెడతాను" అంటూ లోపలికి వెళ్ళింది. మొదటిసారిగా ఆ మాత్రం ధైర్యం చేయగలిగినందుకు చాలా సంతోషం కలిగింది. నా కుర్చీ దగ్గరికి బల్ల ఈడ్చి రొట్టెల్నీ, మంచినీళ్ళ గ్లాసునీ నా ముందుంచింది. వెళ్ళి గుమ్మం మీద కూర్చుని "ఇంక చెప్పండి" అంది.

"ఏమిటి?" అన్నాను.

"నా మీద కోపం వచ్చిందన్నారుగా! ఆ మాటకొస్తే నాకూ వచ్చింది మీమీద."

"నామీదా! ఎందుకని?"

"మీ ఊరు రమ్మన్నారు కదా! నాకు మీ తోటలూ, అడవీ అంతా చూపించారా? భోంచేసి చక్కా ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయారు."

"నేను వెళ్ళిపోయానా? తాటికాయలు కోయించి నీ కోసం సిద్ధంగా ఉంచితే!"

"నాకు చెప్పందే నేనేం కలగన్నానా?"

నాలిక కొరుక్కున్నాను.

"మరి నేనొచ్చేసరికి నిద్రపోయావుగా?"

"లేకపోతే మీ కోసం ఎదురు చూస్తూ కూర్చోమంటారా? మీ అమ్మగారు ఉన్నారు, మరచిపోకండి. ఎంతకీ రాకపోతే విసుగేసి నిద్రపోయాను. లేచేసరికి వెళ్ళిపోయారని తెలిసింది. ఏడుపొచ్చింది. నేనెందుకు రావాలి మీ ఊరికసలు?"

సుబ్బులు మాటలు వింటూ సిగ్గుపడిపోయాను. మనస్సులో నేనూహించుకున్నదంతా సుబ్బులు కెలా తెలుస్తుంది? ఒక్కమాటయినా ఆమెతో అనలేదు కదా?

"నాదే తప్పంతాను. నీ మీద కోపంతోనే వచ్చేశాను త్వరగా. చెప్పాలనే గుర్తులేకపోయింది."

"మీరన్నీ ఇలానే చేస్తారు" అంది కళ్ళ కొసల నుంచి చూస్తూ.

నాకు పిచ్చెత్తింది. సరుగుడు తోటల మధ్య ఊహించుకున్న సుఖమంతా ఆ ఒక్క క్షణంలో ఆమె చూపుల్తో అనుభవించేశాను. ముగ్ధుడినయిపోయాను. విచిత్రం! *మనం అనుకుంటున్న ఒప్పులు కూడా ఒక్క క్షణంలోతప్పులుగా కనిపించేటట్లు చేసే నేర్పు స్త్రీగా ఆమె జన్మహక్కన్న విషయం ఆ క్షణంలో మరచిపోయాను.* ఆ క్షణంలోనేకాదు. ఆ తర్వాత మరి ఇరవైయేళ్ళు తెలియరాలేదు. ఎప్పుడు ఈ సంఘటన గుర్తుకొచ్చినా.

చాలా సంవత్సరాలుగా సఖ్యత ఉన్న స్నేహితులు మనస్సు విప్పి మాట్లాడుకుంటున్నట్లు ఆ క్షణంలో అనిపించింది. అల్లంత దూరంలో గుమ్మం మీద కూర్చుని మాట్లాడుతున్న సుబ్బుల్ని చూస్తుంటే.

రొట్టెలు తిని చెయ్యి కడుక్కున్నాక పళ్ళెం తీసుకోడానికి లేచింది. దగ్గరికి వచ్చాక "ఒక ప్రశ్న అడగనా?" అన్నాను.

"చెప్పండి" అంది పళ్ళెం తీసి ఆ బల్లమీద కూచుంటూ, ఆమె కళ్ళు ఎటో పచార్లు చేస్తున్నాయి. ముఖం మీద నవ్వు మాత్రం పోలేదు.

"నీకా పెళ్ళి ఇష్టం లేదు కదూ?" అనడిగాడు.

"ఏ పెళ్ళి?" అంతలో గ్రహించి "ఓ, అదా!" అనేసి ఆగిపోయింది.

"చెప్పు" అన్నాను. గట్టిగా చెప్పడానికి సంశయిస్తోందనుకుని ముందుకి వంగాను. ఆమె ముఖం, ఆమె కనుపాపల్లో నా నీడలు స్పష్టంగా తెలుస్తున్నాయి. ఇంకా ఎటువేపో చూస్తోంది.

"ఏమీ అనుకోనులే, ఊరికే అడిగాను, బాధనిపిస్తే చెప్పొద్దు. ఇష్టమా కాదా?" అని ఆగాను.

నా ధోరణే నాది. హఠాత్తుగా కళ్ళతో ఆపింది. "అటు చూడండి" అన్నట్టు కళ్ళు తిప్పింది. "ఆయన చూస్తున్నారు" అనేసి పళ్ళెం తీసుకుని లోపలికి జారిపోయింది.

అటు చూశాను. లాయరు సోమయాజులుగారు చుట్ట వెలిగించుకుని వీధి అరుగుమీద నిలబడి మావేపే చూస్తున్నారు. నేను చూడడం కనిపెట్టి చిరునవ్వు నవ్వారు.

కాని నాకు చిరునవ్వు రాలేదు.

10

మేం విశాఖపట్నంలో ఉండే రోజుల్లో మా ఇంటి పక్కన పంజాబీవాళ్ళుండేవారు. హార్బరులో పనిచేయడానికి కొత్తగా వచ్చాడాయన. వాళ్ళ పెరటి వేపు నీళ్ళు పోయేచోట బచ్చలిపాదు లేచింది. గోడని పట్టుకు లేచి మా మూలకి నిలబెట్టి ఉన్న వెదురుకి అల్లుకుంది. ఓ రోజు మా అమ్మ వాళ్ళింట్లోకి వెళ్ళి బచ్చలి కూర కోసుకుంటానంటే ఆ ఇంటావిడ నిక్షేపంగా తీసుకెళ్ళమంది. వాళ్ళకి దాన్నేం చేసుకుంటారో తెలియదు కనక. ఈ రహస్యం తెలిసి ప్రతి రెండు రోజులకి ఓసారి బచ్చలి కోసుకొస్తుండేది మా అమ్మ. ఒకసారి ఉండబట్టలేక పంజాబీ ఆవిడ అడిగిందట "రోజూ ఇలా తీసుకెళతారు కదా! ఏం చేస్తారు ఇంత ఆకుని?" అంటూ. మా అమ్మ నవ్వి, ఆవిడ అజ్ఞానానికి జాలిపడి, మర్నాడు ఇంత కూరా పులుసూ వాళ్ళ ఇంటికి తీసుకువెళ్ళి ఇచ్చింది. అది వండే పద్ధతి అడిగి తెలుసుకుంది పంజాబీ ఆవిడ. అంతే, మర్నాటి నుంచీ ఆవిడే కోయడం ప్రారంభించింది. మరోవారం తిరగనిచ్చి బచ్చలి కూర కోయడానికి వీల్లేదని ఆంక్ష పెట్టింది.

అలాగే సుబ్బులు పట్ల నా ఆకర్షణ బచ్చలి పాదలాగ అల్లుకుపోయింది. కొత్త రుచికి అలవాటు పడ్డ పంజాబీ ఆవిడ కథలాగ తయారయింది నా పరిస్థితి. అయినా తప్పేముంది? ఈ రుచి చూపించిన సత్తిరాజుల్నీ, కొత్తపెళ్ళికొడుకునీ అనాలి గాని!

ఈసారి అమ్మ రాగానే సుబ్బులు పెళ్ళి విషయం ఎలా కదపాలా అని ఆలోచనలో పడ్డాను. ఇలాంటి పనికి సోమయాజులుగారే తగిన మనిషనిపించింది. కాని క్రితంసారి నేను చెప్పిన కథ గుర్తుకొచ్చి కాస్త వెనక్కు తగ్గాను. నేను ప్రేమించకుండా జాగ్రత్త పడుతున్నానని ఆయనకి సూచించి, తీరా ఈ మాట ఎలా చెప్పడం? పోనీ శోభనాద్రిగారికే తెలిసేటట్టు చూస్తే? అయినా ఇంత మనిషిని ఇంట్లో పెట్టుకుని పెళ్ళికొడుకు కోసం వెదుకుతాడేం ఆయన? ఇలాంటి ఆలోచనలే ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తున్నాయి నన్ను.

రోజుకి ఇరవై నాలుగ్గంటలు చాలడం లేదు నాకు. ఈలోగా సుబ్బుల్ని చూసి, మాట్లాడే ఏ చిన్న అవకాశాన్నీ వృధా పోనీదలచలేదు నేను ఆమె కనిపించని క్షణాలు జీవితంలో వృధాగా గడిచిపోతున్నట్టూ, ఆమెతో మాట్లాడని రోజు ఏదో మబ్బు పట్టిన గడ్డుదినం లాగానూ అనిపించేది. ప్రేమజ్వరంలో సాధారణంగా అబ్బే లక్షణాలన్నీ నాకు వచ్చేశాయి.

నాన్నగారు క్రమంగా తేరుకుంటున్నారని ఓ రోజు మధ్యాహ్నం సీతాలు వచ్చి కబురు చెప్పాడు. ఎందుకో ఈ ఒంటరితనమే నా ఆలోచనలకి మరింత అనువుగా కనిపించింది. అందుకని అమ్మ బయలుదేరి వచ్చేస్తుందేమోనని భయపడ్డాను. పూర్తిగా నాన్నగారు కోలుకునేవరకూ రానక్కరలేదని చెప్పమన్నాను.

"అదేమిటి బాబూ ఈ పదిరోజులకే చిక్కిపోయినారు" అంటూ పరామర్శించి మరీ వెళ్ళాడు సీతాలు. నవ్వుకున్నాను వాడి తెలివితక్కువతనానికి. జీవితంలో రోజులు ఇంత చురుకుగా, ఇంత హుషారుగా ఎప్పుడూ గడవడం లేదు. ఒక గోడ వేర్పాటుతో నా పక్కనే నేను కోరుకున్న అమ్మాయి బ్రతుకుతుందోన్న ఆలోచన ఎంతో వడినీ, వాడినీ కల్పించింది జీవితానికి.

ఇప్పుడు ఒకటి రెండుసార్లు శోభనాద్రిగారి ముందు గదిలోకి వెళ్ళి వారపత్రికలు తిరగవెయ్యడం అలవాటు చేసుకున్నాను. తీరిక ఉన్నప్పుడు ఆయన నాతో కబుర్లు చెపుతూ మంచం మీద ఒత్తిగిల్లేవారు. ఆ గదికి వీధివేపు చిన్న కిటికీ ఉంది. అది దాటాక రైలు

కంపార్టుమెంటులో ఒక దానిలోంచి ఒకదానిలోకి పోయే గుమ్మాలలో మరి రెండు గదులున్నాయి. చివర వంటగది. ఇక్కడ నిలబడితే పెరట్లో మల్లెపందిరి కనిపిస్తుంది.

తీరిక సమయాల్లో సుబ్బులుకి పత్రికలు చదివే అలవాటుందని గ్రహించాను. మెల్లగా చిన్న చిన్న నవలలు చదవడం అలవాటు చేయడం ప్రారంభించాను. ఇందువల్ల నాకు ఒరిగేదేమి లేదు. ***తన కోసం శ్రమపడే వ్యక్తిపట్ల స్త్రీకి కలిగే సదభిప్రాయం సానుభూతిగా మారి, క్రమంగా నాకు కావలసిన అభిప్రాయమేదో కలుగుతుందని ఆశ.*** కాని నిజానికి అలాంటిదేమీ సుబ్బులికి కలగలేదు. నేను తెచ్చిన నవలలు ఆమెకి అర్థం కావడం లేదని నేను చాలా రోజులవరకూ గ్రహించలేకపోయాను. నా మనస్సు బాధపెట్టకుండా ఉండడానికి ఆ పుస్తకాల్ని తీసుకుని తలగడ క్రింద పెట్టుకుని నిద్రపోయేదని తరువాత గ్రహించాను. మూడు రోజుల తర్వాత నాకు తిరిగి ఇచ్చేస్తూ "ఎంత మంచి పుస్తకం తెచ్చారు!" అనేది, కృతజ్ఞతతో నా ముఖం చూస్తూ, ఆమె కళ్ళలో ఏ భావం పలికినా అది ప్రేమలాగానే కనిపించేది నాకు. నేను ధన్యుడినయినట్టు భావించేవాడిని. ఆమె ధోరణికీ, తరహాకూ సరిగ్గా అతికినట్టుండే పాత్రలు దొరుకుతాయని మొదట కుటుంబరావు పుస్తకాలు తెచ్చాను. తర్వాత క్రమంగా చలంగారివి చదివించాలని కోరిక.

ఓసారి 'మైదానం'ని భయం భయంగా అందించి, అది తీరా చదివాక నా మీద కోపం తెచ్చుకుంటుందేమోనని ఓ రోజంతా కనిపించకుండా తిరిగాను. మూడోరోజు చిరునవ్వుతో 'మైదానం' తిరిగి ఇచ్చేస్తూ మామూలుగా కృతజ్ఞతని ప్రకటించింది. కోపమో, అవమానమో, 'నీ సంగతి తెలిసిందిలే' అనే హెచ్చరికో కళ్ళలో దర్శనమిస్తుందనుకున్న నాకు మామూలు కృతజ్ఞత కనిపించేసరికి ఆశ్చర్యం కలిగింది.

మరి కాస్త ధైర్యం చేసి "పుస్తకం ఎలా ఉంది?" అన్నాను.

నవ్వింది.

ఆ నవ్వుకి బాగుందని అర్థమయితే సంతోషించేవాడిని. కాని 'ఇది పుస్తకమా?' అన్న ఈసడింపేమోనని అనుమానం కలిగింది. లేక "ఈ పుస్తకం బాగుందా అని అడుగుతావా!" అనే పరిహాసమేమో!

"ఏం, 'అమీనా' మీకు నచ్చలేదా?" అన్నాను ఆసక్తి తీరక.

"ఏ అమీనా?" అంది తెల్లబోయి.

నాకూ ఆ పరిస్థితి మొదట అర్థంకాలేదు. తరువాత అనుమానం వచ్చి "అసలు ఈ పుస్తకం చదివారా?" అన్నాను.

నవ్వింది మళ్ళీ అదే నవ్వు "రెండు రోజులయి అమ్మ నన్ను బ్రతకనివ్వడం లేదు. ఒకటేపని. నిన్న దుర్గా వాళ్ళు సినిమాకు లాక్కుపోయారు. ఈసారి తెచ్చే పుస్తక చదువుతాలెండి..." అంది.

నాకు నవ్వొచ్చింది. అప్పుడే నా మనస్సులో నాటిన అనుమాన రూఢి అయిందికూడా. నిజంగా చదవాలని ఉంటే "ఇది ఉంచండి చదివి ఇస్తాను" అనాలి గాని, ఈసారి ఇచ్చే పుస్తకం చదువుతానంటుందేమిటి? నేనిచ్చే పుస్తకాల్లో కొన్ని పుస్తకాలు వాయిదా పద్ధతుల్లో చదవకుండా తిరిగి వచ్చినవేమో ననిపించింది. తర్వాత తర్వాత మాటల మధ్య 'ఆ నవల్లో ఫలానా పాత్ర అన్నట్లు' అని ఆమె సమాధానానికి ఎదురు చూసేవాడిని. తెలివిగా ఆమె ఆ ప్రసక్తి తప్పించుకునేది. అప్పటికి నాకు రూఢీ అయింది. ఆమె నేనిచ్చే పుస్తకాలేవీ చదవలేదని. ఇందుకు నాకు ఆమె మీద కోపం రాలేదు. నవ్వు వచ్చింది.

ఆమె సాన్నిహిత్యాన్ని సాధించాలనే నా గడుసుదనాన్ని ఆమె అమాయకపు దొంగతనం గడుసుగా జయించింది. తర్వాత మరి పుస్తకాలు తీసుకురాలేదు. సుబ్బులు అడగనూ లేదు. కాని పదిరోజుల తర్వాత ఒక విషయం తెలిసింది. కూరల సంచితో శారద మా ఇంటి ముందు నుంచి వెళుతూ నన్ను చూసి నవ్వుతూ నమస్కారం చేసింది.

ఏదో పలకరించాలని కనక "అదేమిటి. మీరు వెళ్ళారు బజారుకి? మీ నాన్నగారు లేరా ఇంట్లో?" అన్నాను.

"నాన్న ఎప్పుడూ వెళ్ళరండి. ఖుర్దా రోడ్ విజయనగరాల మధ్య లారీలో తిరుగుతుంటారు. ఇంటిపట్టున ఉన్న నాలుగురోజులూ పదికి లేస్తారు" అని నవ్వింది.

"అయితే కుటుంబ బాధ్యత అంతా మీ మీద పడిందన్న మాట! "

మళ్ళీ నవ్వింది. కూరలు కొనితేవడంతో కుటుంబ బాధ్యత తీరిపోతుందంటారా! కుటుంబ బాధ్యత ఇంత చిన్నదే అయితే చాలామంది ఎందుకు భయపడుతున్నారు?'

వాకిట్లోకి వచ్చి నిలబడింది మాట్లాడుతూ. *కొందరితో మాట్లాడుతుంటే మరొకరు ఏమయినా అనుకుంటున్నారేమోనన్న ఆలోచన వస్తుంది. మాట్లాడుతూ, ఎవరనా చూస్తే అనవసరంగా సిగ్గుపడతాం. ఏదో తప్పు పని చేస్తున్నట్లు, మరికొందరితో మాట్లాడడం ఓ గొప్ప అవకాశంలాగ, పక్కవాళ్ళని గర్వపడుతూ చూసేటట్టుగా సాగుతుంది. అలా మాట్లాడడం ఓ తప్పని అనిపించే ఆలోచనను కలిపించరు* వాళ్ళు అలాంటి కోవకు చెందిన వ్యక్తి శారద.

"మీ వేసవి సెలవులు ఎలా గడుస్తున్నాయి?" అన్నాను.

నవ్వింది.

"ఏం సెలవులండీ! కాలేజీ ఉన్నన్నాళ్ళూ ఇంటి భోజనానికి మొహం వాచినట్టుంటుంది. ఇక్కడికి వచ్చాక అక్కర్లేని తీరిక. ఏమీ తోచదు. మీరూ పుస్తకాలు ఇవ్వడం మానేశారాయె" అనేసి అంతలో నాలిక కొరుక్కుంది.

"పుస్తకాలా?: అన్నాను ఆశ్చర్యపోయి.

"అబ్బే ఏం లేదు లెండి" అని సర్దుకోబోయింది.

అర్ధమయింది నాకు.

"అందులో తప్పేముంది? సుబ్బులుకి ఇచ్చిన పుస్తకాలు మీరు చదవకూడదా? " అన్నాను.

కృతజ్ఞతతో ఇటు తిరిగి నవ్వింది. "సుబ్బులుకి చదివే ఓపికా, తీరుబాటూ లేదు. నాకెవరు పుస్తకాలు తెచ్చిస్తారు? మధ్యాహ్నం నా దగ్గర పడేసేది"

"మరి నేనిచ్చినవన్నీ చదివారా?" అనడిగాను.

ఆ ప్రశ్న అర్ధం కానంత తెలివితక్కువ పిల్లేం కాదు శారద. "ఆ! మీరిచ్చిన 'మైదానం' కూడా" నవ్వుకుంది తలదించి, "సుబ్బుల్ని 'ఇదయినా చదవ్వే మొద్దూ అన్నాను" అని ఫకాలున నవ్వేసి "వస్తానండీ" అంటూ అక్కడ నిలవకుండా పారిపోయింది.

విస్మయంతో ఆమెను చూస్తూ నిలబడ్డాను.

శారద అందమయినదేమీ కాదు. కాని ఆ మాటలన్నప్పుడు ఆమెలో ద్యోతకమయిన సిగ్గూ, నవ్వూ, అలా పరిగెత్తడం ఆమెను అపూర్వమైన దేవకన్యను చేశాయి.

✡ ✡ ✡

మరో అమ్మాయి శారద ప్రవేశించింది..! అర్థమౌతోందనుకుంటున్న శారద..ఎప్పటికీ అర్థం కాని సుబ్బులు..! ఎవరు ఎటు నడిపిస్తారు కథని..? ఈ వెన్నెల వాగులో మరో మజిలీ కోసం వచ్చేనెల వరకూ ఆగాల్సిందే.

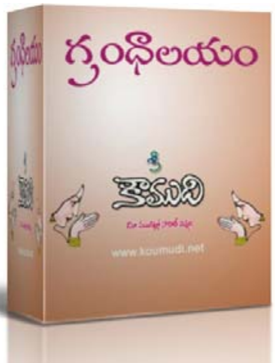

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు చదవాలంటే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..!

Click here for Library